

THE ADVENTURE OF THE MYSTERIOUS ISLAND

Written by
Binar Mohammed

(English-Kurdish)

Brief Introduction of the Story

"The Adventure of Mysterious Island" is a captivating blend of fantasy, mystery, and love, created by the imaginative writer Binar Mohamad. This story follows a family—a devoted father, his brave daughter, and their loving mother—whose peaceful life is torn apart by the sudden disappearance of the Daughter.

The tale unfolds as Elias, the father, embarks on a journey to uncover the truth behind her disappearance. What begins as a quest to bring his Daughter home soon evolves into a battle against a dark, magical force that has taken over a mysterious island.

Through a blend of mythical creatures, ancient secrets, and profound emotions, Binar Mohamad skillfully weaves a story about the strength of love, the power of family, and the resilience of the human spirit. The story's exploration of light versus darkness, courage in the face of fear, and the unbreakable bond between father and daughter offers readers an emotionally charged, adventurous journey.

The narrative also touches on themes of growth, sacrifice, and hope, inviting readers to immerse themselves in a world of fantasy and mystery, while also reflecting on the deeper, universal truths about love and family. As a writer, Binar's storytelling captures both the grandeur of adventure and the intimate moments that define the human experience.

پيشه‌کيه‌کي کورت دهر باره‌ی چيروکمه‌که

"سمرکيشی له دورگه پرنه‌ينيه‌که‌دا" تیکه‌لویکی سهرنجراکپشه له خه‌يال، نه‌ينی و خوشه‌ويستی، که له‌لايمن نووسمر بينر محمد نوسراوه. نم چيروکه باسی خيزانتيک ده‌کات - باوکتيکی دلسوز، کچتيکی نازا و دايکتيکی خوشه‌ويستی - که ژيانی ناراميان به له‌ناکاو ونبوونی کچه‌که تیکه‌چيت. چيروکه‌که کاتيک ده‌ست پیده‌کات که ئیلیاس، باوکمه‌که، ده‌ست به گه‌شتيک ده‌کات بو دوزينه‌وی راستی له‌پشت ونبوونی کچه‌که‌يموه . نموه‌ی که وه‌ک گمرانتيک ده‌ست پیده‌کات بو گمراندنموه‌ی کچه‌که‌ی بو مالموه، خيرا ده‌گوریت بو شمريک دژی هيزيکی تاریکی جادوویی که ده‌ستی به‌سمر دورگه‌يه‌کی نه‌ينیدا گرتوه.

له ريگه‌ی تیکه‌لکردنی بوونموره ئه‌فسانه‌يه‌کان، نه‌ينيه‌ کونه‌کان و هه‌سته قووله‌کان، بينر محمد به شاره‌زاييموه چيروکتيک ده‌چنيت دهر باره‌ی هيزی خوشه‌ويستی، توانای خيزان و خوراگري رۆح مروّف. ليکولينه‌وه‌ی چيروکه‌که له مملاني‌نی نيوان رووناکی و تاریکی، نازايه‌تی له رووبه‌روبوونموه‌ی ترس و په‌يوه‌ندی پچران نه‌هاتووی نيوان باوک و کچ، خوینهران ده‌بته‌ ناو گه‌شتيکی پر له هه‌ست و سمرکيشی.

گيرانه‌وه‌که هه‌روه‌ها ده‌ست ده‌خاته سمر بابه‌ته‌کانی گه‌شه‌کردن، قوربانيدان و هیوا، خوینهران بانگه‌يشت ده‌کات بو نوقمبوون له جيهانتيکی خه‌يالی و نه‌ينیدا، له هه‌مان کاتدا تيرامان له راستيه‌ قوول و گشتگيره‌کانی خوشه‌ويستی و خيزان. وه‌ک نووسمريک، شيوازی گيرانه‌وه‌ی بينر هم شکوی سمرکيشی و هم ساته تايبه‌ته‌کان که نمزموونی مروّف پيناسه ده‌کمن، ده‌گريته‌وه.

Chapter 1: The Peaceful Home

بەشەن یەكەم : مائە ئارامەكە

"A family's love is the foundation of the world,
The heart that beats the pulse of life."

In a quiet corner of the world, tucked between rolling hills and dense, ancient forests, lay a small village. The river that wound through the valley brought life to the land, its waters crystal clear, reflecting the vibrant green of the trees and the soft blue of the sky. It was here that Elias, a skilled woodworker, and his wife, Leila, lived in harmony with nature. Their house was simple—a modest wooden structure—but it was filled with warmth. The walls, made of dark oak wood, stood tall and sturdy, a symbol of their years together.

The air smelled of pine and fresh earth, and from the windows of their home, one could look out and see the mountains in the distance, their snow-capped peaks rising against the horizon. The garden around their house was a wonder in itself—flowers of every color blossomed, their fragrance carried on the breeze, and fruit trees laden with ripe apples, plums, and pears swayed gently in the wind. The little house sat at the edge of a vast forest, untouched and wild, and beyond that, a large river—its steady flow bringing both calm and mystery.

"خۆشەويىستى خىزان بناغەى جىھانە،
ئەو دلەى كە لىدانى ژيان لىدەدات."

لە گۆشەيەكى ئارامى جىھاندا، لە نىوان گۈدە بەرزەكان و دارستانە چر و كۆنەكاندا، گوندىكى بچووك ھەلكەوتبوو. رووبارىك كە بە دۆلەكەدا دەروىشت، ژيانى دەبەخشيە زەوييەكە، ئاوە روون و زوللەكەى رەنگى سموزى دارەكان و شىنى نەرمى ئاسمانى تىدا دەنواند. لىرە بوو كە ئىلياس، دارتاشىكى شارەزا، و ھاوسەرەكەى لەيلا، لە ھاوتاهەنگى لەگەل سروشتدا دەژيان. خانووەكەيان سادە بوو - بىنايەكى دارىنى ساكار - بەلام پر بوو لە گەرمى. ديوارەكان، كە لە دارى بەرووى تاريك دروستكرا بوون، بەرز و پتەو راوەستابوون، ھىمايەك بۆ سالىەكانى پىكەوە بوونيان.

ھەواكە بۆنى سەنەبەر و خاكى تازەى لىدەھات، لە پەنجەرەكانى مالىەكەيانەو دەكرا چا و پروانتيە چياكانى دوورەو، لووتكە بەفراوييەكانيان لە ئاسۆو بەرز دەبوونەو. باخچەكەى دەورى مالىەكەيان سەير و سەمەرە بوو - گوللى ھەموو رەنگىك پشكووتبوون، بۆنيان لەگەل شەنى بادا بلاو دەبوو، دارى ميوە پر لە سىو، ھەلووژە و ھەرمىي پىگەيشتوو بە نەرمى لەگەل بادا دەجوولانەو. خانووە بچووكەكە لە قەراغى دارستانىكى پان و بەرىن، دەستلىنەدراو و كىوى ھەلكەوتبوو، لەوئىشەو رووبارىكى گەورە - روئىشتنە بەردەوامەكەى ھەم ئارامى و ھەم نەينى دەھىنا.

Elias and Leila's daughter, Mira, was the heart of the family. With her dark, flowing hair and bright eyes, she was full of life and curiosity. Every day, she would run outside to the river's edge or venture into the forest, her mind overflowing with stories of magical creatures and distant lands. Her imagination knew no bounds, and the world around her was a playground for her dreams.

Elias often laughed at her wild stories. "A dragon by the river? Is that where your butterfly came from?" he'd ask, his voice warm with affection. Mira, however, believed in every word she spoke. To her, magic was as real as the sun in the sky, and the forest was full of secrets waiting to be uncovered.

Leila, always the calm and steady presence, would smile softly at Mira's adventures. "The world is full of wonders, darling," she would say, "but the greatest wonder of all is the love we have for each other

Life in their home was peaceful, unhurried. Every morning, Leila would wake early to tend to the garden, while Elias would start his work in the small woodshop they had built beside the house. He loved the feel of the wood in his hands, the way it came alive under his craft. Together, they created beautiful furniture and carvings, each piece a testament to their skill and love for one another.

کچی ئیلیاس و لهیلا، میرا، گیانی خیزانهکه بوو. به قژه رهش و دریژهکهی و چاوه درهوشاوهکانییهوه، پر بوو له ژیان و کونجکۆلی. ههموو پوژیک، رایدهکرد بو دهرهوه بو لیتواری رووبارهکه یان دهچووه ناو دارستانهکه، میشکی پر بوو له چیرۆکی بوونهوهره جادووئییهکان و ولاته دوورهکان. خهیاالی سنووری نهبوو، دنیای دهوروبهری بو ئهو یاریگایهک بوو بو خهونهکانی.

ئیلیاس زور جار به چیرۆکه خهیاالییهکانی پیدهکهنی. "ئهژدیهایهک له لای رووبارهکه؟ پهپولهکته لهویوه هات؟" دهپرسی، دهنگی گهرم به خوشهویستی. میرا، ههرچونیک بیت، باوهری به ههموو وشهیهک ههبوو که دهیگوت. بو ئهو، جادوو وهک خوری ناو ئاسمان راستهقینه بوو، دارستانهکesh پر بوو له نهینس که چاوهرپی ئاشکرا کردن بوون.

لهیلا، که ههمیشه ئارام و جیگیر ئاماده بوو، به نهرمی پیدهکهنی به سهرکیشییهکانی میرا. "دنیا پره له سهیر و سهمهره، خوشهویستهکهم،" دهیگوت، "بهلام گهورهترین سهیر و سهمهره ئهو خوشهویستییهیه که بو یهکترمان ههیه."

ژیان له مالهکهیاندا ئارام و لهسهرخو بوو. ههموو بهیانیهک، لهیلا زوو ههلدهستا بو ئاگاداری کردنی باخچهکه، له کاتیکیدا ئیلیاس دهستی به کارهکهی دهکرد له کارگه بچووکهکهی دارتاشی که له تهنیشت مالهکهوه دروستیان کردبوو. هزی له ههستی دار له دهستییدا بوو، ئهو شیوهیهی که لهژیر دهستی ئهودا دههاته ژیان. پیکهوه کهلوپهلی جوان و ههلهکۆلراویان دروست دهکرد، ههر پارچهیهک بهلگهیهک بوو بو شارهزایی و خوشهویستییان بو یهکتر.

As the day wore on, the family would gather around the table, sharing meals, stories, and laughter. They had no need for riches or grand possessions. Their wealth was in their love, their shared moments, and the quiet joy of their simple life. But all this was about to change.

One morning, as the first light of dawn broke through the trees, the family sat down for breakfast. Leila was bustling around the kitchen, stirring the pot of soup, while Elias sat at the table, a letter from a distant cousin in his hands. Mira was already fidgeting in her chair, eager to start the day. "Papa, can we go on an adventure today?" Mira asked, her eyes sparkling with excitement. "I want to see the island across the river. I bet there's treasure there!" Elias smiled, his eyes twinkling with fondness. "An adventure, huh? What kind of treasure do you think we'll find?" Mira stood up, her face glowing with enthusiasm. "Gold! Jewels! Maybe even magic! I can feel it, Papa! We have to go today!"

Leila, hearing the conversation, called from the kitchen. "You'll have to wait for tomorrow, Mira. We have work to do today."

کاتیڭ رۆژ بەرەو ئیوارە دەروۆیشت، خیزانەکە لە دەوری خوانەکە کۆدەبوونەوه، نان و چیرۆک و پیکەنینیان پیکەوه بەش دەکرد. پێویستیان بە سامان و مولکی گەورە نەبوو. دەولەمەندییان لە خۆشمویستیاندا بوو، لەو ساتانەی پیکەوه بەسەریان دەبرد و لە خۆشی پێدەنگی ژیانە سادەکیان. بەلام هەموو ئەمانە خەریک بوو بگۆڕین.

بەیانیهک، کاتیڭ تیشکی یەکمەمی بەرەبەیان لە دارەکانەوه دەهاتە ژوورەوه، خیزانەکە دانیشتن بۆ نانی بەیان. لەیلا لە چیشتخانەکەدا بە جموجۆڵەوه خەریک بوو، قازانی شۆرباکەیی دەشیلا، لە کاتیڭدا ئیلیاس لەسەر خوانەکە دانیشتبوو، نامەیهک لە ئامۆزایەکی دوورەوه لە دەستیدا بوو. میرا خۆی لەسەر کورسییهکە دەجووڵاند، پەرۆش بوو بۆ دەستپێکردنی رۆژەکە.

"بابە، دەتوانین ئەمرۆ بچین بۆ سەرکێشیهک؟" میرا پرسى، چاوهکانى لە خۆشیدا دەدرەوشانەوه. "دەمەوێت دوورگەکە ئەوبەری رووبارەکە ببینم. دلنایام گەنجینهی تێدایە!"

ئیلیاس بزهیهکی کرد، چاوهکانی بە خۆشمویستییهوه دەبریسکانەوه.

"سەرکێشیهک، وا نییه؟ پێت وایە چ گەنجینهیهک دەدۆزینەوه؟"

میرا هەستایە سەر پى، رووخساری لە پەرۆشیدا دەدرەوشایەوه. "زێر! گەوهەر! رەنگە تەنانەت جادووش! هەستی پێدەکەم، بابە! دەبێت ئەمرۆ بچین!"

لەیلا، کە گوێی لە گەفتوگۆکە بوو، لە چیشتخانەکەوه بانگی کرد. "دەبێت تا بەیانى چاوهری بکەیت، میرا. ئەمرۆ کارمان هەیه."

Mira slumped in her chair, pouting, but she didn't let the disappointment show for long. "Maybe tomorrow," she said with a sigh, though the excitement never left her eyes. Elias leaned back in his chair, a soft chuckle escaping him. "You know, Mira, sometimes the greatest treasure is just being together." Mira looked at her father, her little face filled with determination. "But the real treasure is out there, Papa! I just know it!" she said, gesturing toward the river that sparkled in the morning sun. Leila finished preparing the meal and joined them at the table. The aroma of fresh bread filled the room as she set the plate down. "We're rich already, Mira. Rich in love and happiness." As they sat down to eat, the family laughed and talked, but in the back of their minds, there was a silent awareness that something was coming. A shadow, lurking just beyond their peaceful home, would soon change everything.

Later that evening, as the sun set and the sky turned pink and gold, Leila went out to gather herbs from the garden. Elias watched her from the porch, a feeling of contentment settling over him. Mira, of course, had already run off to the river to look for more magic creatures. But as night fell, something changed. The air grew still, almost unnaturally so. Elias stood up, feeling an inexplicable unease. The river, which had always been a calming presence, now seemed to whisper in a language he couldn't understand. It was a sound unlike any he had heard before, faint and distant, but it sent a shiver down his spine. Elias stepped out into the garden, looking around. The moon hung low in the sky, casting an eerie light on the land. Suddenly, he heard a rustling from the direction of the forest. His heart raced as he turned to look, but there was nothing there—nothing but the dark trees swaying gently in the wind.

میرا به لووتهملماوی خوی له کورسییه که خواردهوه، بهلام نهیهشت دلتهنگیه کهی زور بخایه نیت. "رهنگه بهیانی" به ناخیکهوه وای گوت، هرچهنده پوروشی هر له چاوهکانیدا مابوو. ئیلیاس پالی به کورسییه کهوه دایهوه، پیکه نینیکی نهرم لیوهی هاتدهر. "دهزانیته، میرا، ههندیک جار گهورهترین گهنجینه هر پیکهوه بوونمانه. "میرا سهیری باوکی کرد، رووه بچووکه کهی پر بوو له بریار. "بهلام گهنجینه راسته قینه که لهوئییه، بابو! دلنیام!" وای گوت، ناماژی بوو باره که کرد که له تیشکی خوری بهیانیدا دهرهوشایهوه. لهیلا خوارده کهی ناماده کرد و لهسر خوانه که پیمان په یهوست بوو. بوئی نانی تازه ژووره کهی داگرت کاتیک قاپه کهی دانا. "ئیمه خومان دهولمه ندین، میرا. دهولمه ند به خوشهویستی و بهختهوه ری. "کاتیک دانیشتن بوو ناخواردن، خیزانه که پیکه نین و قسه یان کرد، بهلام له پشت بیرکردنه وه یانهوه، ههستیکی بیدهنگ هه بوو که شتیک له ریگایه. سیبهریک، که له دهرهوهی ماله نارامه که یان خوی هشار دابوو، خهریک بوو هه موو شتیک بگوریت.

دواتر ئه و ئیواریه، کاتیک خور ئاوا ده بوو و ئاسمان بوو به په میی و زیرین، لهیلا چووه دهرهوه بوو کۆکردنهوهی گیای دهرمان له باخچه که. ئیلیاس له هیوانه کهوه سهیری ده کرد، ههستیکی دلخوشی داگرتبووی. میرا، وهک هه میسه، رایکردبوو بوو لای رووباره که بوو گهران بهدوای بوونهوه ره جادوو ییهکانی تر. بهلام کاتیک شهو داهات، شتیک گورا. ههوا وهستا، به شیوه یهکی نائاسایی. ئیلیاس ههستایه سهر پی، ههستی به نائارامییه کی سهیر کرد. رووباره که، که هه میسه سهرچاوهی نارامی بوو، ئیستا وا دیار بوو به زمانیک دهویت که نهیده توانی تی بگات. دهنگیک بوو جیاواز له هر دهنگیک که پیشتر بیستیتی، کز و دوور، بهلام له رزیک خسته لهشییهوه. ئیلیاس ههنگاوی نایه ناو باخچه که، سهیری دهرهوه ری کرد. مانگ نزم له ئاسماندا ههلواسرابوو، رووناکییه کی سامناکی به سهر زهوییه کهدا بلاو کردبووهوه. لهناکو، خسه خشیکی له لای دارستانه کهوه بیست. دلی خیرا لی دا کاتیک ناوری دایهوه بوو سهیرکردن، بهلام هیچ لهوئی نه بوو - تهنه داره تاریکهکان که به نهرمی لهگمل بادا دهجوولانهوه.

Leila came back inside, her face pale. "Elias," she said, her voice trembling, "I felt something... something isn't right. I feel like we're being watched." Elias frowned, trying to dismiss the feeling. "It's just the wind, Leila. There's nothing to worry about." But in his heart, he knew that something was wrong. Later that night, as the family lay in bed, the peaceful silence of the house was shattered by a loud crash. Elias bolted upright, his heart pounding. From the river came the sound of something—no, someone—calling out in desperation. "Mama! Papa!" Mira's voice echoed in the night.

لهیلا گهرايموه ژوورهوه، پهنگی پهریبوو. "ئیلیاس،" به دهنگیکی لهرزوکهوه وتی،
"ههستم به شتییک کرد... شتییک راست نییه. ههست دهکم کهسیک چاودیریمان
دهکات."

ئیلیاس نیوچاوانی گرز کرد، ههولنی دا ئهو ههسته له خوئی دوور بخاتوه. "تهنها باکهیه،
لهیلا. هیچ شتییک نییه نیگهران بیت."
بهلام له دلیدا، دهیزانی شتییک ههلهیه.

دواتر ئهو شموه، کاتییک خیزانهکه له جیگادا راکشابوون، بیدهنگییه نارامهکهی مالهکه به
دهنگیکی بهرزی شکان تیکشکا. ئیلیاس وهک بروسکه راست بووهوه، دلئی خیرا لئی
دهدا. له لای رووبارهکهوه دهنگی شتییک—نا، کهسیک—به هانا و هاواروه بانگی
دهکرد.

"دایه! بابه!" دهنگی میرا له شمودا دهنگی دایهوه.

Chapter 2: The Disappearance

بهشش دووهم : دیارنه مانه که

"The night holds secrets, whispers of things untold,
The winds carry stories, as the moon is bold."

The sound of Mira's voice calling out in the night echoed through the quiet house. Elias leapt from the bed, his heart hammering in his chest. He dashed outside, only to find the garden empty, the river flowing gently under the moonlight. Mira's cries grew more frantic, but she was nowhere to be found. "Leila! Where's Mira?" Elias shouted, panic creeping into his voice. Leila, now awake, rushed outside, her face pale and drawn. "I don't know, Elias. I was right here—she was just playing by the river, and then—then it all went quiet." Her voice trembled. Elias's heart raced. Mira's voice had been so clear just moments ago. But now, the garden was eerily still. He ran to the river's edge, his mind spinning with disbelief. The moonlight cast a ghostly glow on the flowing water, and the once familiar sound of the river now seemed distant, foreign. He scanned the area frantically, but there was no sign of Mira. "Leila!" Elias cried, turning back toward the house. "We need to search the forest. She might have wandered off, or—" Before he could finish, a shadow moved in the distance, just beyond the edge of the forest. "Mira?" Elias called, hope and fear battling in his chest. There was no answer. The shadow seemed to slip into the darkness, vanishing like smoke. Elias felt a chill run down his spine. This wasn't like Mira. She would never wander off without a sound. Elias and Leila spent the rest of the night searching, calling Mira's name, but the morning light came and went with no sign of their daughter. As the sun rose, they returned to their home, exhausted and broken.

"شمو نهینى هه‌لگرتوو، چرپى شته نه‌گوتراوه‌کان،
 باکان چیرۆک هه‌لده‌گرن، کاتیك مانگ نازایه."

دهنگى هاوارى میرا له شهودا له ماله بیده‌نگه‌که‌دا دهنگى دایه‌وه. ئیلیاس له جیگا‌که‌ی بازى دا، دلێ به توندی لێى ده‌دا. بۆ ده‌روه هه‌لات، به‌لام باخچه‌که‌ی به چۆلى دۆزیه‌وه، رووباره‌که به نهرمى له‌ژێر تیشکى مانگدا ده‌رۆشیت. هاواره‌کانى میرا زیاتر شله‌ژاو ده‌بوون، به‌لام هه‌چ شوینیک نه‌ده‌دۆزرایه‌وه. "له‌یلا! میرا له کوێه؟" ئیلیاس هاوارى کرد، ترس ورده ورده دهنگى داگرتبوو. له‌یلا، که ئیستا به‌خه‌بر هاتبوو، به په‌له هاته ده‌روه، په‌نگى زه‌رد هه‌لگه‌رابوو و ماندوو ديار بوو. "نازانم، ئیلیاس. من لێه بووم—ئهو تنها له‌لای رووباره‌که یارى ده‌کرد، پاشان—پاشان هه‌موو شتیک بیده‌نگ بوو." دهنگى ده‌له‌رزى. دلێ ئیلیاس خێرا لێى ده‌دا. دهنگى میرا هه‌ر چه‌ند ساتیک پێش ئیستا زۆر روون بوو. به‌لام ئیستا، باخچه‌که به شیوه‌یه‌کى سامناک بیده‌نگ بوو. پرای کرده لای لیواری رووباره‌که، مێشکى له سه‌رسورماندا ده‌خولایه‌وه. تیشکى مانگ رووناکیه‌کى خه‌یالئاسای به‌سه‌ر ئاوه رۆشیتوو‌که‌دا بلاوکردبووه‌وه، دهنگى رووباره‌که که پێشتر ئاشنا بوو ئیستا دوور و نامۆ ده‌هاته به‌رگوى. به شله‌ژاوى ناوچه‌که‌ی پشکنى، به‌لام هه‌چ نیشانه‌یه‌ک له میرا نه‌بوو. "له‌یلا!" ئیلیاس هاوارى کرد، رووی له ماله‌که کرده‌وه. "پێویسته بگه‌رێین به دارستانه‌که‌دا. له‌وانه‌یه رۆشیتبیت، یان—" پێش ئه‌وه‌ی قسه‌که‌ی ته‌واو بکات، سه‌به‌ریک له دووره‌وه جوولا، له‌به‌رى لیواری دارستانه‌که. "میرا؟" ئیلیاس بانگى کرد، هیوا و ترس له سنگیدا به‌شه‌ر هاتبوون. وه‌لامیک نه‌بوو. سه‌به‌ره‌که وه‌ک دووکه‌ل خۆی خزانده ناو تاریکیه‌وه و ون بوو. له‌رزیک به پشتنی ئیلیاسدا هات. ئه‌مه له میرا نه‌ده‌چوو. هه‌رگیز بیده‌نگ نه‌ده‌رۆشیت و ون نه‌ده‌بوو. ئیلیاس و له‌یلا پاشماوه‌ی شه‌وه‌که‌یان به گه‌ران به‌سه‌ر برد، ناوی میرایان ده‌هینا، به‌لام رۆژ هه‌له‌هات و ئاوا بوو بى هه‌چ نیشانه‌یه‌ک له کچه‌که‌یان. کاتیك خۆر هه‌له‌هات، گه‌رانوه ماله‌وه، ماندوو و دلشکاو.

“What happened?” Leila asked, her voice trembling as she clutched Elias’s arm. “Where is she?”

“I don’t know,” Elias replied, his voice strained. “But I will find her. I swear it.”

The days that followed were filled with sorrow and confusion. Elias scoured the village, speaking to anyone who might have seen something, but no one knew anything. The villagers whispered that it might have been a trick of the wind, a bad omen. But Elias could not bring himself to believe that. Something darker was at play here. It was on the fourth night after Mira’s disappearance when Elias found a clue—an old map tucked beneath the floorboards of their home. The map was yellowed with age, and its edges were frayed. At first, Elias thought it might be nothing more than a relic of some long-forgotten time, but there was something about the map that drew him in. There, marked clearly in the center, was an island—a mysterious island he had never seen before. And beside it, a note that read: “To reach the island, you must speak the passphrase of the ancients. Only then will you unlock the gate to the dark forces that control it.” Elias stared at the map, his breath catching in his throat. The words were cryptic, but they were unmistakable. This island, this dark place, was connected to Mira’s disappearance. And Elias would stop at nothing to find her

" چس پرووی دا؟ " لهیلا به دهنگیکی لهرزۆکهوه پرسس، له کاتیکیدا باسکی ئیلیاسی به توندی گرتبوو. " له کوپیه؟ "

" نازانم، " ئیلیاس وهلامی دایهوه، دهنگی گرز بوو. " بهلام دهیدۆزمهوه. سویند دهخۆم. "

رۆژهکانی دواتر پر بوون له خهم و سهرلیشیاوای. ئیلیاس گوندهکهی به وردی پشکنی، لهگهڵ ههر کهسیک قسهی کرد که لهوانه بوو شتیکی بینیییت، بهلام کهس هیچی نهدهزانی. گوندنشینهکان به چرپه دهیانگوت لهوانهیه یاری با بووییت، نیشانهیهکی خراپ. بهلام ئیلیاس نهیدهتوانی باوهر بهمه بکات. شتیکی تاریکتر له ئارادا بوو. له شمووی چوارهمی دواي ونبوونی میرادا بوو که ئیلیاس سهره داویکی دۆزییهوه— نهخشهیهکی کۆن لهژیر تهختهی ژیر زهوی مالهکهیان شاردرابوووه. نهخشهکه به تهمهن زهرد ههلهگرابوو، لیوارهکانی دراو بوون. له سهرهتادا، ئیلیاس وای بیر کردهوه لهوانهیه تنها شتیکی بهجیماوی سهردهمیکی لهمیژینه بییت، بهلام شتیکی له نهخشهکهدا ههبوو سهرنجی راکیشا. لهوی، به پروونی له ناوهراستدا، دوورگهیهک دیاری کرابوو— دوورگهیهکی نهینی که پیشتر ههرگیز نهیبینیبوو. له تهنیشتیشیهوه، تیبینییهک نووسرابوو: " بو گهیشتن به دوورگهکه، دهبییت وشهی تیپهربوونی پیشینان بلییت. تنها ئهوکات دهروازهی ئهوه هیزه تاریکانه دهکهیتهوه که کۆنترۆلیان کردوه. " ئیلیاس چاوی بریبه نهخشهکه، ههناسهی له گهروویدا گیری کرد. وشهکان نهینیئامیز بوون، بهلام پروون و ئاشکرا بوون. ئهم دوورگهیه، ئهم شوینه تاریکه، پهیههندی به ونبوونی میراوه ههبوو. ئیلیاسیش هیچ شتیکی نهیدهوهستاند تا بیدۆزیتهوه.

Chapter 3: The Map and the Old Man

بهشش سیپه‌م: نه‌خشه‌که و پیاوه پیره‌که

"When the world whispers secrets, you must listen,
For every mystery has a reason, a hidden vision."

The map was old, but it was clear enough to guide Elias. The island it marked was a place he had never heard of—at least, not in the stories the villagers told. There were no legends of it, no folklore to warn him. Yet, everything about the map told him that it was important. The island was the key to finding his daughter. But Elias knew he couldn't do this alone. He needed help. He needed someone who might understand the secrets the island held. And so, Elias set out to find the only person in the village who might know something—an old man named Barak. Barak was a recluse, living in a small cottage on the outskirts of the village. He was known for his eccentricity and for speaking of things that others dismissed as fantasy. He had lived a long life, and though his body was frail, his mind was sharp. When Elias arrived at Barak's cottage, the old man was sitting by a crackling fire, a pipe between his teeth. His eyes were sharp, and his movements were slow but deliberate. "I knew you'd come, Elias," Barak said before the younger man could speak. "I saw the shadows moving, and I knew something was about to happen. The island has called to you, hasn't it?" Elias's heart skipped a beat. "You know about the island?" Barak nodded gravely. "I've been to that island before. Long ago, when I was young. I found the gate, and I saw what was inside. But I barely escaped with my life."

"كاتىك جيهان نھىنيھكان دەچرپىنئىت، دەبىت گوى بگريت،
چونكه ھەموو نھىنيھك ھۆكارىكى ھەيە، بىنپىنئىكى ساراوھ."

نەخشەكە كۆن بوو، بەلام بەروونى دەيتوانى ئىلياس رېنمايى بكات. ئەو دوورگەيەي كە
نیشانى دەدا شوپىنئىك بوو كە ئىلياس ھەرگىز نەبىستبوو - لانىكەم، لەو چىرۆكانەدا
كە گوندنشىنەكان دەيانگىراپەوھ. ھىچ ئەفسانەيەك لەبارەيەوھ نەبوو، ھىچ فۆلكلورىك
نەبوو ئاگادارى بكاتەوھ. لەگەل ئەوھشدا، ھەموو شتتېك لەبارەي نەخشەكە پىن دەگوت كە
گرنگە. دوورگەكە كىلىلى دۆزىنەوھى كچەكەي بوو. بەلام ئىلياس دەيزانى كە ناتوانىت ئەمە بە
تەنھا بكات. پىويستى بە يارمەتى ھەبوو. پىويستى بە كەسېك ھەبوو كە لەوانەيە
لە نھىنيھكانى دوورگەكە تىبگات. بۆيە، ئىلياس دەستى كرد بە گەران بەدوای تەنھا كەسېكدا
لە گوندەكەدا كە لەوانەيە شتتېك بزانىت - پىاوتىكى بەتەمەن بە ناوى باراك. باراك گۆشەگىر بوو،
لە كۆخېكى بچووك لە دەرەوھى گوندەكە دەژيا. بە سەيروسەمەرەيى و قسەكردن لەسەر
شتگەلىك ناسرابوو كە ئەوانى دىكە وەك خەيال رەتيان دەكردەوھ. ژيانىكى درىژى بەسەر بردبوو،
و ھەرچەندە جەستەي لاواز بوو، بەلام مېشكى تىژ بوو. كاتىك ئىلياس گەيشتە كۆخەكەي
باراك، پىاوھ بەتەمەنەكە لە تەنىشت ئاگرىكى چرپەچرپەوھ دانىشتبوو، پاپىت كە نىوان ددانەكانىدا.
چاوەكانى تىژ بوون، و جوولەكانى ھىواش بەلام وردىپىنانە بوون.
"دەمزانى دىت، ئىلياس،" باراك گوتى پىش ئەوھى پىاوھ گەنجەكە بتوانىت قسە
بكات. "سېبەرەكانم بىنى دەجوولان، و دەمزانى شتتېك خەرىكە روو دەدات. دوورگەكە بانگى
كردوويت، وا نىيە؟" دلى ئىلياس لىدانىكى لە دەست دا. "تۆ دەربارەي دوورگەكە
دەزانىت؟" باراك بە جددىيەوھ سەرى لەقاند. "من پىشتر چوومەتە ئەو دوورگەيە. زۆر
لەمەوپىش، كاتىك گەنج بووم. دەرەزەكەم دۆزىمەوھ و ئەوھى لە ناوھەي بوو بىنم.
بەلام بە زەحمەت توانم بە گىانى خۆم دەرەزەم. بم."

RIN AVECCINDU.

Elias sat down across from him, his eyes wide with curiosity. "Tell me everything you know." Barak sighed deeply, his eyes clouding with the memories of the past. "The island was once a place of light. It was a sanctuary for creatures of great power—beings that could shape the world with their thoughts. But then, a dark power came. It took control of the island, turned its beauty into a prison. The creatures that once lived in harmony were enslaved by the darkness. Only those who hold the passphrase can unlock the gate and enter. But beware—there is no way back once you cross the threshold." Elias's resolve hardened. "I don't care about the danger. I just need to find my wife." Barak's eyes softened. "Very well. But remember, the island will test you. It will test your heart, your mind, and your strength. Only those who are pure of spirit can survive what lies beyond the gate." Barak then revealed the passphrase, an ancient phrase whispered by the wind itself. Elias memorized the words, feeling their weight settle on his shoulders. It was a heavy burden, but he was ready.

ئیلیاس له بهرامبهریدا دانیشت، چاوهکانی له کونجکۆلپیهوه گوره ببوون. "هموو شتیکم پین بلن که دهیزانیت. "باراک ئاهیککی قوولئ هه لکیشا، چاوهکانی به یادهوه رییهکانی رابردوو تهماوی بوون. "دوورگه که جاریک شوینی رووناکی بوو. پمناگه یهک بوو بۆ بوونهوه ره بههیزهکان - بوونهوه رانیکی که دهیان توانی جیهان به بیرکردنوه یان بگۆرن. بهلام پاشان، هیزیککی تاریک هات. کۆنترۆلئ دوورگه که کرد، جوانییه که کرده زینداتیکی. ئهو بوونهوه رانهی که پیشتر به هاوئا ههنگی دهژیان، له لایهن تاریکییهوه کۆیله کران. تنها ئهوانه ی وشه ی نهینیه که دهزانن دهتوانن دهروازه که بکه نهوه و بچنه ژووره وه. بهلام ئاگادار به - هیچ ریگایه ک نییه بۆ گه رانه وه کاتیکی سنووره که ده به زینیت. "بریاری ئیلیاس پتمو تر بوو. "گرنگ نییه مه ترسییه که چهنده. من تنها دهمویت هاوسه ره کهم بدۆزمه وه. "چاوهکانی باراک نهرم بوون. "زۆر باشه. بهلام له بیرت بیت، دوورگه که تاقیت دهکاته وه. دلت، میشکت و هیزت تاقی دهکاته وه. تنها ئهوانه ی رۆحیان پا که دهتوانن له وهی له پشت دهروازه که وه یه رزگاریان بیت. "پاشان باراک وشه نهینیه که ئاشکرا کرد، دهسته واژه یه کی کۆن که با خۆی دهیچرپاند. ئیلیاس وشهکانی له بهر کرد، ههستی به قورسایان کرد له سه ر شانی. باریکی قورس بوو، بهلام ئاماده بوو.

Chapter 4: The Journey Begins

به‌شش چوارهم : گه‌شته‌که ده‌ستی‌ده‌کات

"Through storms and shadows, we sail ahead,
In search of what the world has left unsaid."

The next morning, Elias and Barak set out on their journey. They had a small wooden boat—nothing fancy, but it would suffice. The two men sailed across the river, heading toward the distant island marked on the map. The journey was long, and the waters were unpredictable. The further they sailed, the more the landscape changed. The once calm river became wild, its waters swirling with mysterious currents. Dark clouds gathered overhead, and the winds grew fierce. It seemed as though the very world was trying to keep them from reaching their destination. But Elias's determination never wavered. He had come too far, and he would not stop until he found Mira. As they sailed, Barak spoke little, his face set in a grim expression. Elias, however, could not keep his mind from racing. He thought about Mira—his little girl, her laughter, her wild imagination. He could still hear her voice calling out in the night. The days stretched into a week, then two. The journey was exhausting, and the physical toll was beginning to show. Elias's muscles ached, and his mind was weary from the constant tension. One night, as they sat by the fire on the boat, Barak spoke. "The island is closer now. But so is the danger." Elias nodded, his eyes dark with determination. "I will face whatever it takes." The old man nodded grimly, his expression unreadable. "Remember, Elias. The island is not what it seems. And the creatures you'll face are not what you expect."

Chapter 5: The Gate of the Island

بهشس پینجهم : دهروازهی دورگهکه

Beneath the waves and through the skies,
A hidden gate where truth lies."

As the days passed, the small boat rocked gently against the waves, and the island slowly came into view. At first, it appeared as a shadow on the horizon, barely visible against the endless sea. But as they drew closer, the shape of the island became clearer—steep cliffs lined the shores, and towering trees stretched toward the sky. It was as though the island itself had a pulse, alive with ancient power. Elias's heart raced. The island was real. The island that had haunted his dreams, the island where Mira was trapped, was finally within his reach. But Barak's voice cut through his thoughts. "Do not be deceived by its beauty, Elias. The island is cursed. It may look peaceful, but beneath its surface lies a terrible force, one that controls everything here. We must be careful."

Elias nodded, his grip tightening on the oars. He was past fear. His sole focus now was to find Mira, no matter the cost. As the boat neared the shore, the waters grew still, and the wind died down, leaving an eerie silence. They disembarked onto a sandy beach, the air heavy with an unnatural stillness. The island felt ancient, as though time itself had slowed here, caught in a perpetual state of suspense. Barak led the way, his every step cautious, measured. The forest ahead was dense, the trees twisted and dark, their branches reaching out like the fingers of a long-forgotten deity. The air smelled of damp earth and decay, and the ground beneath their feet seemed to pulse with an unnatural energy. "This way," Barak muttered, pointing to a narrow path leading deeper into the island. The map had shown the gate to be somewhere in the heart of the forest, hidden from the world's eyes for centuries.

لهژیر دەرۆزه‌یه‌کی شه‌پۆله‌کان و شه‌پۆله‌کان له سەر شه‌پۆله‌کان ده‌جوولایه‌وه، و دوورگه‌که به هه‌یواشی دهرکه‌وت. سه‌ره‌تا، وه‌ک سه‌یبه‌ریک له ئاسۆدا دهرده‌که‌وت، به زه‌حمه‌ت له دهریای بیکۆتاییدا ده‌بینرا. به‌لام کاتیک نزیکتر بوونه‌وه، شه‌یوه‌ی دوورگه‌که رووتتر بوو - که‌ناره‌کانی به شاخی سه‌خت ده‌وره درابوون، و داره به‌رزه‌کان به‌ره‌و ئاسمان درێژ بوونه‌وه. وه‌ک ئه‌وه وابوو که دوورگه‌که خۆی لێدانی دلی هه‌بیت، زیندوو به هه‌یزیک کۆن. دلی ئیلیاس خیرا لێی ده‌دا. دوورگه‌که راستی بوو. ئه‌و دوورگه‌یه‌ی که له خه‌ونه‌کانیدا ده‌بینی، ئه‌و دوورگه‌یه‌ی که میرا تێیدا گیرێ خواردبوو، ئیستا له به‌رده‌ستیدا بوو. به‌لام ده‌نگی باراک بیره‌که‌کانی بری. " فریوی جوانیه‌که‌ی مه‌خۆ، ئیلیاس. دوورگه‌که نه‌فره‌ت لیکراوه. له‌وانه‌یه ئارام دهرکه‌وت، به‌لام له‌ژیر رووکه‌شیدا هه‌یزیک ترسناک هه‌یه، هه‌یزیک که کۆنترۆلی هه‌موو شه‌تیک لیره ده‌کات. ده‌بیت وریا بین. " ئیلیاس سه‌ری له‌قاند، ده‌ستی توند کرد به‌سه‌ر سه‌وله‌کاندا. ئه‌و له ترس تیه‌ریبوو. ئیستا ته‌نها سه‌رنجی له‌سه‌ر دۆزینه‌وه‌ی میرا بوو، به هه‌ر نرخیک بیت. کاتیک به‌لمه‌که نزیک که‌ناره‌که بوو، ئاوه‌کان هه‌یو بوونه‌وه، و با نه‌ما، بیده‌نگیه‌کی سه‌یری به‌جیه‌شت. له‌سه‌ر که‌ناریکی لمین دابه‌زین، هه‌وا قورس بوو به بیده‌نگیه‌کی نا‌ئاسایی. دوورگه‌که کۆن دهرده‌که‌وت، وه‌ک ئه‌وه‌ی کات خۆی لیره خاو بووبیته‌وه، له دۆخیکی هه‌له‌سه‌ر دراوی هه‌میشه‌ییدا گیرێ خواردبیت. باراک پشه‌نگی ده‌کرد، هه‌ر هه‌نگاوێکی به وریایه‌وه و به پێوانه‌یی بوو. دارستانه‌که‌ی پشه‌یان چر بوو، داره‌کان لوول و تاریک بوون، له‌که‌نایان وه‌ک په‌نجه‌کانی خاویه‌کی له‌مێره له‌بیرکراو درێژ بوونه‌وه. بۆنی خاکی شه‌دار و بۆگه‌ن له هه‌وادا بلۆ بووه‌وه، و زه‌وی له‌ژیر پێاندا به زه‌یه‌کی نا‌ئاسایی لێی ده‌دا. " له‌م لایه‌وه، " باراک به‌نزمی گو‌تی، ئاماژه‌ی به‌ رێگایه‌کی ته‌سک کرد که به‌ره‌و قوولایی دوورگه‌که ده‌چوو. نه‌خشه‌که نیشه‌نی دا‌بوو که دهرۆزه‌که له ناوه‌راستی دارستانه‌که‌دا، بۆ سه‌دان سال له چاوی جیهان شه‌اردراوه‌ته‌وه.

Elias followed, his heart heavy with anticipation. He could feel the weight of the island pressing in around him, the silence growing louder with each step. It was as though the very air was charged with magic, the energy of the island humming like a thousand whispers. After what felt like hours, they reached a clearing. In the center of it stood an enormous stone archway, half buried in vines and overgrown moss. The gate. But it was unlike any gate Elias had ever seen. It wasn't just a structure—it was alive, as though it had been carved from the earth itself. The stones shimmered with an otherworldly glow, and Elias could feel a strange pull, a force that beckoned him to step forward. "This is it," Barak said, his voice barely above a whisper. "The passphrase, Elias. You must speak it aloud, or the gate will not open." Elias stepped forward, his heart pounding in his chest. He had memorized the ancient words, the ones Barak had told him. They felt heavy on his tongue, the weight of centuries pressing down on him. "Esha'mara," Elias spoke, the words carrying through the air like a forgotten song. For a moment, nothing happened. The air grew thick with tension. Then, as if in response to his words, the stones of the gate began to tremble. Slowly, they shifted, grinding against one another, and the archway opened with a deep, resonating sound. Elias's breath caught in his throat. He had done it. The gate was open. But as he gazed beyond it, he realized that this was just the beginning. What lay beyond the gate was far more dangerous than he could have ever imagined.

ئیلیاس به دوایدا رویشت، دلّی پر بوو له چاوه روانی. هستی به قورسایى دوورگه که ده کرد که له دهوری دها، بیده نگییه که به هر ههنگاو یک بهرتر ده بووه وه. وهک ئه وه و ابو وه که تمنانت ههواکش پر بوو له جادوو، وزه ی دوورگه که وهک ههزاران چرپه ده زرنگایه وه. دوا ی ئه وه ی که پیى و ابو وه چهن دین کاتر میتر تیپه ریوه، گه شتنه روو بهریکی کراوه. له ناوه پاستیدا تاقیکی گه وره ی بهردین هه بوو، نیوه ی له ژیر لقی رووهک و قه وزه ی زوردا شاردر ابو وه وه. دهروازه که به لام ئه مه جیاواز بوو له هر دهروازه یه که ئیلیاس پیشر بینبیتى. تنها پیکهاته یه که نه بوو - زیندوو بوو، وهک ئه وه ی له خودی زه وییه که وه هه لکو لرابیت. بهرده کان به درهوشانه وه یه کی سمیر ده درهوشانه وه، و ئیلیاس هستی به راکیشانیکی سمیر ده کرد، هیزیک که بانگی ده کرد بو ئه وه ی ههنگاو بنیت. "ئهمیه،" باراک گوتى، دهنگى به زحمهت له چرپه بهرتر بوو. "وشه نهینیه که، ئیلیاس. ده بیت به دهنگى بهر ز بیلیت، یان دهروازه که ناکریته وه. "ئیلیاس ههنگاوی نا بو پیشه وه، دلّی له سنگیدا لیى دها. ئه وه وشه کونانه ی له بهر کرد بوو که باراک پیى گوت بوو. هستی ده کرد قورسن له سهر زمانى، قورسایى سه دان سال به سه ریوه بوو. "ئیشا مارا،" ئیلیاس گوتى، وشه کان وهک گورانییه کی له بیرکراو له ههوادا بلاو بوونه وه. بو ساتیک، ههچ رووی نه دا. ههواکه چر بوو له گرژى. پاشان، وهک وه لامیک بو وشه کانى، بهرده کانى دهروازه که ده ستیان کرد به له رزین. به هئواشى، جوولان و له یهک خشان، و تاقه که به دهنگیکی قوول و زرنگاو کرایه وه. هه ناسه ی ئیلیاس له گه روویدا گیرى کرد. ئه وه توانی بووی. دهروازه که کرابو وه وه. به لام کاتیک سه رى ئه ودیوی کرد، تیگه شت که ئه مه تنها سه ره تابه. ئه وه ی له ودیوی دهروازه که وه بوو زور مه تر سیدارتر بوو له وه ی که بتوانیت ته سه وری بکات.

Chapter 6: The Creatures of the Island

بهشش شهشهم : بونه و ره گانی دورگه که

Creatures of shadow, creatures of light,
They guard the island, hidden from sight."

Beyond the gate, the island transformed before Elias's eyes. No longer was it the calm, eerie landscape he had seen before. Instead, it was a realm of chaos, where light and dark collided in a dizzying display of power. Strange creatures roamed the land—some were beautiful, with wings like shimmering glass, their bodies glowing with a soft, ethereal light. Others were more menacing, with eyes that glowed like embers and claws that scraped the earth with a terrifying screech. Barak's voice brought Elias back to the present. "These creatures are the guardians of the island. They are both the protectors and the prisoners of its magic. Some are born of light, others of darkness. But none are free." Elias's eyes narrowed as he scanned the creatures. He could feel their gaze upon him, their presence both unsettling and intriguing. There was something about the way they moved, as if they were watching, waiting for him to make a mistake. "Be careful," Barak warned. "The island's magic twists everything. Even those who seem to be allies can become enemies in an instant." Elias nodded, his mind focused. He couldn't afford to be distracted by the creatures, no matter how beautiful or terrifying they might be. His mission was clear: find Mira and bring her back.

Creatures of shadow, creatures of light,
They guard the island, hidden from sight."

Beyond the gate, the island transformed before Elias's eyes. No longer was it the calm, eerie landscape he had seen before. Instead, it was a realm of chaos, where light and dark collided in a dizzying display of power. Strange creatures roamed the land—some were beautiful, with wings like shimmering glass, their bodies glowing with a soft, ethereal light. Others were more menacing, with eyes that glowed like embers and claws that scraped the earth with a terrifying screech. Barak's voice brought Elias back to the present. "These creatures are the guardians of the island. They are both the protectors and the prisoners of its magic. Some are born of light, others of darkness. But none are free." Elias's eyes narrowed as he scanned the creatures. He could feel their gaze upon him, their presence both unsettling and intriguing. There was something about the way they moved, as if they were watching, waiting for him to make a mistake. "Be careful," Barak warned. "The island's magic twists everything. Even those who seem to be allies can become enemies in an instant." Elias nodded, his mind focused. He couldn't afford to be distracted by the creatures, no matter how beautiful or terrifying they might be. His mission was clear: find Mira and bring her back.

رووناکی،	بوونهورهکانی	سیتەر،	"بوونهورهکانی
شاردراون. "	چاو له دهکمن،	دوورگهکه	پاریزگاری

لهوديو دهروازهکهوه، دوورگهکه لهبهرچاوی ئیلیاس گۆرا. چیتەر ئهو دیمهنه ئارام و سامناکه نهبوو که پیشتر بینیبوو. له جیاتی ئهوه، بووه شویننیکى پر له ئاژاوه، که تیایدا رووناکی و تاریکی له شهپنیکى سهرسورهینهدا بهیهکدهگهیشتن.بوونهوهرى سهیر له زهویهکهدا دهگهپان - ههندیکیان جوان بوون، به بآلى وهک شووشهى بریقهدار، جهستهیان به رووناکییهکی نهرم و ئاسمانى دهدرهوشایهوه. ههندیکى تریان زیاتر مهترسیدار بوون، به چاوی وهک پشکووی ئاگر و چنگی تیژ که به دهنگیکى ترسناک زهویان دهپنن.دهنگى باراک ئیلیاسى گهپاندهوه بو ئیستا. "ئهم بوونهوهپانه پاریزهرى دوورگهکمن. ئهوان هم پاریزه و هم بهندکراوی جادووی ئیرهمن. ههندیکیان له رووناکی لهدایک بوون، ههندیکى تر له تاریکی. بهلام هیچیان ئازاد نین. "چاوهکانى ئیلیاس تهسک بوونهوه کاتیک سهیری بوونهورهکانى دهکرد. ههستى به تیروانینیان دهکرد، ئامادهبوونیان هم نارهحهتکەر و هم سهرنجپراکیش بوو. شتیک ههبوو له شیوازی جوولهیاندا، وهک ئهوهی چاودیری بکمن، چاوهپننى ههلهیهکی ئهو بن. "وریا به، " باراک ئاگاداری کردهوه. " جادووی دوورگهکه ههموو شتیک دهشتیونینیت. تهناهت ئهوانهی که وا دهردهکهون هاوپهیمان بن، له چاوتروکانیکدا دهپنه دوژمن. "ئیلیاس سهری لهقاند، میتشکی چر ببوهوه. نهیدهتوانى پنگه بدات بوونهورهکان سهرنجى پابکیشن، ههپهپنده جوان یان ترسناک بن. ئهکهکهی روون بوو: دۆزینهوهی میرا و گهپاندهوهی.

As they ventured deeper into the island, the creatures seemed to grow more numerous. Some watched from the shadows, others followed them silently, as though they were guiding them toward something. But Elias couldn't shake the feeling that they were being herded, manipulated by the island's dark power. Hours passed, and the dense forest began to thin. Before them, a massive cliffside rose up, jagged and sharp, with a cave entrance carved into its face. This was where Mira had been taken. Elias's heart raced as he approached the cave. This was it. The moment of truth. But as they stepped into the dark mouth of the cave, a cold wind swept through, carrying with it the whispers of the island's dark force. "Mira!" Elias called, his voice echoing through the darkness. The silence that followed was deafening.

کاتیک قوولتر چوونه ناو دوورگه کموه، وادیار بوو ژمارهی بوونموه ره کان زیاتر ده بوو. هندیکیان له سیبمروهه سمیریان ده کردن، هندیکی تر به بیده نگی به دوایاندا ده هاتن، وهک ئه وهی به ره و شتیک رینمایان بکن. به لام ئیلیاس نهیده توانی له وه هسته رزگاری بیت که ئه وان ده برین، له لایمن هیزی تاریکی دوورگه کموه ده ستکاری ده کرین. کاتژمیره کان تیپه رین، و دارستانه چره که ده ستی کرد به تنک بوونموه. له پیشیانه وه، لیواریکی به رزی شاخ هه لکشابوو، نارپک و تیژ، له گه ل ده روزهی ئه شکموتیک که له رووی شاخه که هه لکه ندرابوو. ئیره ئه شوینه بوو که میرایان بو هینابوو. دلی ئیلیاس به خیرایی لئی ده دا کاتیک نزیکی ئه شکموته که بووه وه. ئه مه بوو. ساتی راستی. به لام کاتیک هه نگاویان نایه ده می تاریکی ئه شکموته کموه، بایه کی سارد هه لیکرد، له گه ل خویدا چرپه ی هیزی تاریکی دوورگه کمی هینا. "میرا!" ئیلیاس بانگی کرد، ده نگی له تاریکیه که دا ده نگی دایه وه. ئه وه بیده نگی می دوا ی ئه وه هات که رکه ره وه بوو.

© 2004 James Galt. All rights reserved.

Chapter 7: The Heart of Darkness

بہشہی حہوتہم : دلس تاریکس

"In the heart of shadows, where light dare not tread,
Lies the truth that binds the living and the dead."

Elias stepped into the cave, his footsteps echoing off the cold stone walls. The air inside was thick, damp, and oppressive. The further he ventured, the more he felt the weight of the island's dark power pressing down on him. The creatures that had followed him no longer appeared, and the only sound was the soft drip of water from the cave ceiling. Barak, ever cautious, was close behind him, his old eyes scanning every corner of the cave. "Stay alert, Elias. The island is playing with you. It's not just the creatures you need to worry about. The darkness itself is a living thing, and it can twist your mind if you're not careful." Elias nodded, though his focus was solely on the path ahead. His heart was heavy, and his mind was consumed with the thought of Mira—she had to be here, somewhere deep within this cave. He could feel it in his bones, a pull that seemed to guide him forward, a faint whisper that called her name. After what felt like an eternity, they reached a large chamber within the cave. The walls were adorned with strange symbols, glowing faintly with a dark, eerie light. In the center of the room stood a pedestal, and on it, a crystal that shimmered with an unnatural glow. This was the source of the island's power, Elias realized. The crystal radiated an aura of malevolence, its energy pulsating with a steady rhythm that seemed to match his own heartbeat. And then, he saw her. Mira lay unconscious on the stone floor, her small figure curled up in a ball, bathed in the cold light of the crystal. Her face was pale, her breathing shallow, but she was alive. Elias rushed to her side, his heart swelling with relief and fear.

"له دلى سټېره كاندا، له وټې كه رووناكى ناوټرې پټې تېبنټ،
راستېك هميه كه زیندوو و مردوو پټكوه ده بېستېته وه."

ئیلیاس چوو له ناو ټه شکه و ته که وه، ههنگاهه كانى له دیواره سارده كانه وه دهنگیان ده دایه وه. ههواى ناوه وه
چر، شټدار و قورس بوو. هه رچى زیاتر ده چوو پټشه وه، زیاتر ههستى به قورسایى هټزى تاریكى
دوورگه كه ده كرد كه پاللى پټوه دهنه. ټه بوونوهه رانهى كه به دوايدا دههاتن چټر دیار نه مابوون، تنهها دهنگى
دلټپهى نهرمى ټاو له سهقفى ټه شکه و ته که وه ده بېسترا. باراك، كه هه مېشه وریا بوو، له دواوهى نزىك
بوو، چاوه پیره كانى هه موو گټشه يه كى ټه شکه و ته که يان ده پشكنى. "ورىا به، ئیلیاس. دوورگه كه یاریت
پن ده كات. تنهها بوونوهه ره كان نین كه ده بټ نیگه رانیان بټ. تاریكه كه خټى شټىكى زیندوو، و ده توانټ
مټشكت بشټوټنټ ټه گهر وریا نه بټ. "ئیلیاس سه رى له قاند، هه رچنده سه رنجى تنهها له سه ر رټگى
پټشى بوو. دلى قورس بوو، و مټشكى پر بوو له بېرى میرا - ده بوو لټره بټ، له شوټنټى قوولى
ټه م ټه شکه و ته ده. له ټټسكه كانیدا ههستى پټده كرد، راکټشانټك كه به ره وه پټشه وهى ده برد، چرپه يه كى
كز كه ناوى ټه وهى ده هټنا. دواى ټه وهى كه وهك هه تاهه تايه كى پټچوو، گه شټنه ژوو رټكى گه وره له ناو
ټه شکه و ته که ده. دیواره كان به هټماى سه میر رازابوونوه، كه به رووناكیه كى تاریك و سامناك كزه بریسكه يان
ده دایه وه. له ناوه راستى ژوو ره که ده، پایه يه ك هه بوو، و له سه رى، كریستالټك كه به درهوشانه وه يه كى
ناټاسایى ده بریسكایه وه. ټه مه سه رچاوهى هټزى دوورگه كه بوو، ئیلیاس ټټگه پټه. كریستاله كه تټشكى
خراپه لى ده ده چوو، وزه كه به رټمټكى جټگير لټى ده ده كه وادیار بوو له گه ل لټدانى دلى خټیدا يه ك
ده گټته وه. و ټینجا، بېنى. میرا به بټهټوشى له سه ر زهويه به ردینه كه راکشابوو، جهسته بچوو كه كه وهك
گټیه ك لټهاتبوو، له رووناكى ساردى كریستاله که ده شو رابوو وه. رووى په رنگ په ريو بوو، هه ناسه كانى
سووك بوون، به لام زیندوو بوو. ئیلیاس به په له چوو له لى، دلى پر بوو له ټاسووده يى و ترس.

"Mira!" he cried, shaking her gently. Her eyelids fluttered, and she stirred. Slowly, she opened her eyes, her gaze vacant and distant. "Papa..." she whispered, her voice barely audible. Tears welled up in Elias's eyes as he cradled her in his arms. "I'm here, my love. I'm here. I'll take you home." But Mira's expression shifted, her eyes clouding over with fear. "No... I can't leave," she murmured, her voice trembling. Elias's heart stopped. "What do you mean, Mira? We're going home. We're leaving this place." But Mira shook her head, her body convulsing as if struggling against an invisible force. "The island... it won't let me go. It... it has taken me." Elias looked up at Barak, his face stricken with confusion. "What's happening? Why is she saying this?" Barak's face was grim. "The darkness of this island has a hold on her. It doesn't just capture bodies—it captures souls. The longer she stays here, the more she becomes part of it." Elias's heart sank. "How do we stop it?" Barak's gaze fell to the glowing crystal. "That is the heart of the island's power. If we destroy it, we might break the hold it has on Mira—and the creatures that roam the island. But be warned, Elias—the crystal is protected by the darkness itself." Elias's grip on Mira tightened. "I'll do whatever it takes." With Barak's guidance, they moved toward the pedestal, but as they approached, the darkness in the cave seemed to stir. The walls trembled, and the ground beneath their feet cracked open. From the shadows emerged twisted creatures—beasts born from the very darkness that controlled the island. Their eyes glowed with malice, and their bodies rippled with otherworldly power. Elias stood his ground, holding Mira close. "We're not leaving without her." Barak stepped forward, raising his hands. "Elias, prepare yourself. The island's creatures will fight to protect the crystal. We must destroy it before they overwhelm us." The creatures circled them, their movements swift and deadly. Elias could feel the pull of the island's magic growing stronger, but he refused to let fear take hold. He was here for Mira. He would not leave without her. As the creatures lunged, Elias fought back with everything he had. His sword slashed through the air, cutting down one of the beasts, but more appeared, overwhelming him with their sheer numbers. Barak's magic crackled in the air, but the old man was tiring. "Elias!" Barak called. "The crystal! Destroy it now!" Elias nodded and turned toward the pedestal. The crystal's glow seemed to intensify, the darkness around it growing thicker. With one final surge of energy, Elias hurled his sword at the crystal. Time seemed to slow as the blade flew through the air, striking the heart of the island's power. The world erupted in a burst of blinding light. The ground shook violently as the crystal shattered, its shards flying in all directions. A shockwave of pure energy blasted through the cave, sending the creatures reeling back into the shadows. And then, silence.

"میرا!" هاواری کرد و به نمری رایژه‌ناند. پیلووه‌کانی لهرزین، جوولایمک که‌وته جه‌ستمی. هی‌واش هی‌واش چاوه‌کانی کردنوه، به‌لام روانینه‌کی وهک ون بوو، له شوینتیکی دوور ده‌روانی. "بابه... " به ده‌نگتکی کزموه چرپاندی، که به‌زور ده‌بیسترا. فرمیتسک له چاوه‌کانی ئیلیاسدا قمتیس مان کاتیک له باوه‌شی گرت. "لیهم، گیانه‌کم. لیهم. ده‌تبه‌ممه‌و مال". به‌لام ده‌موچاوی میرا گو‌را، چاوه‌کانی پر بوون له ترس. "نا... ناتوانم بيم، " به ده‌نگتکی لهرزوکه‌وه گوتی. دلای ئیلیاس وه‌ستا. "مه‌به‌ستت چیه، میرا؟ ده‌گه‌رتینه‌وه مالن. تم شوینه جیده‌هیلین. "به‌لام میرا سه‌ری باداوه، جه‌ستمی وهک نه‌وهی له‌گه‌ل هی‌زیک نادیاردا بجه‌نگیت ده‌لهرزی. "دوورگه‌که... ناهیلت برؤم. نه‌و... نه‌و منی به‌ دیل گرتووه. "ئیلیاس به سه‌رسوره‌مانوه سه‌یری باراک کرد. "چی رووده‌دات؟ بوچی وا ده‌لایت؟ "روخساری باراک گرژ بوو. "تاریکی تم دوورگه‌یه ده‌ستی به‌سه‌ردا گرتووه. تنیا جه‌سته نییه که ده‌گریت - رو‌حیش ده‌گریت. همتا زیاتر لی‌ره بمینتیه‌وه، زیاتر ده‌بیته پارچه‌یهک له‌م شوینه. "دلای ئیلیاس دارما. "چون ریگری لن بکه‌ین؟ "چاوی باراک بریه کریستاله دره‌وشاوه‌که. "تمه ناوه‌ندی هی‌زی دوورگه‌که‌یه. نه‌گه‌ر بیشکینین، ره‌نگه‌ نه‌و ده‌سه‌لاته‌ی به‌سه‌ر میرا و بوونه‌وه‌ره‌کانی دوورگه‌که‌دا هیه‌تی بشکیت. به‌لام وریابه، ئیلیاس - کریستاله‌که له‌لایمن تاریکیه‌وه ده‌پاریزریت. "باوه‌شی ئیلیاس به‌ میرادا توندتر بوو. "هرچی‌یهک پیوست بیت ده‌یکم. "باشه، به‌ رینمای باراک، به‌ره‌و کو‌له‌که‌که‌ چون، به‌لام که‌ نریک بوونه‌وه، تاریکی ناو نه‌شکه‌وته‌که وه‌جووله‌ که‌وت. دیواره‌کان ده‌لهرزین و زه‌وی له‌ژیر پیناندا درزی برد. له‌ ناو سی‌به‌ره‌کانه‌وه بوونه‌وه‌ری شی‌واو ده‌رکه‌وتن - درنده‌ی له‌دایک‌بووی نه‌و تاریکیه‌ی که‌ دوورگه‌که‌ی به‌رتیه‌ ده‌برد. چاوه‌کانیان پر بوون له‌ رق و کینه، جه‌سته‌یان به‌ هی‌زیک نامۆ شه‌پولی ده‌دا. ئیلیاس له‌ جیی خوی قایم وه‌ستا، میرای توند له‌ باوه‌ش گرتبوو. "به‌بن میرا لی‌ره نارۆین. "باراک هه‌نگاو‌یک نایه‌ پیتشه‌وه، ده‌سته‌کانی به‌رز کرده‌وه. "ئیلیاس، خوت ناماده بکه. بوونه‌وه‌ره‌کانی دوورگه‌که‌ ده‌جه‌نگن بو‌ پاراستنی کریستاله‌که. ده‌بیت بیشکینین پیتش نه‌وه‌ی به‌سه‌رماندا زال بن. "بوونه‌وه‌ره‌کان ده‌وریان دا، جووله‌یان خیرا و کوشنده بوو. ئیلیاس هه‌ستی به‌ کاریگری جادووی دوورگه‌که‌ ده‌کرد که‌ به‌هی‌تر ده‌بوو، به‌لام رتی نه‌دا ترس داگیری بکات. نه‌و بو‌ میرا هاتبووه ئیره. به‌بن نه‌و نه‌ده‌رویشته‌وه. کاتیک بوونه‌وه‌ره‌کان په‌لاماریان دا، ئیلیاس به‌ هه‌موو هی‌زیه‌وه به‌ره‌نگاریان بووه‌وه. شمشیره‌که‌ی له‌ هه‌وادا ده‌بریسکایه‌وه، یه‌کیک له‌ درنده‌کانی بری، به‌لام زیاتر و زیاتر ده‌رده‌که‌وتن، به‌ ژماره‌ی زوریان خه‌ریک بوو زال ده‌بوون به‌سه‌ریدا. جادووی باراک له‌ هه‌وادا ده‌تریشقایه‌وه، به‌لام پی‌اوه‌ پیره‌که‌ ورده‌ ورده‌ هی‌زی لن ده‌پرا. "ئیلیاس!" باراک هاواری کرد. "کریستاله‌که! ئیستا بیشکینه!" ئیلیاس سه‌ری له‌قاند و رووی کرده‌ کو‌له‌که‌که. دره‌وشانه‌وه‌ی کریستاله‌که‌ زیاتر و زیاتر ده‌بوو، تاریکی ده‌وربه‌ری چتر ده‌بووه‌وه. به‌ دوا هه‌لمه‌تی وزه، ئیلیاس شمشیره‌که‌ی فریدایه‌ کریستاله‌که. کات وهک نه‌وه‌ی خاو بووبیتته‌وه، تیغه‌که‌ له‌ هه‌وادا فری و ناوه‌ندی هی‌زی دوورگه‌که‌ی پیتکا. جیهان به‌ ته‌قینه‌وه‌یه‌کی رووناکی کو‌یرکه‌ره‌وه هه‌ژا. زه‌وی به‌ توندی ده‌لهرزی کاتیک کریستاله‌که‌ شکا، پارچه‌کانی به‌ هه‌موو لایه‌که‌دا بلاو بوونه‌وه. شه‌پولیک‌گی گه‌وره‌ی وزه‌ی پاک به‌ نه‌شکه‌وته‌که‌دا ته‌قیه‌وه، بوونه‌وه‌ره‌کانی به‌ره‌و ناو سی‌به‌ره‌کان پال پتیه‌ نا. و پاشان، بیده‌نگیه‌کی قوول بالی کیشا.

Chapter 8 : The Return of Light

بهشش ههشتم : گه پانه وهی پرووناکی

"From the ashes of darkness, light is reborn,
In the depths of despair, hope is never torn."

The air in the cave cleared, and the oppressive darkness that had clung to everything began to dissipate. The creatures, now freed from the island's grip, retreated into the depths of the cave, no longer aggressive or hostile. The oppressive weight that had once surrounded Elias and Mira lifted, leaving them in the peaceful aftermath of their victory. Elias held Mira tightly in his arms, breathing a sigh of relief as he looked down at her. Her eyes, once clouded with fear, now shone with clarity. She was free. "We did it, Papa," Mira whispered, her voice stronger than it had been before. "We're free." Elias smiled, his heart swelling with love and pride. "Yes, Mira. We are." Barak, too, seemed relieved. "The island is no longer under the control of the darkness. Its magic has been broken. You've done what no one else could." The cave around them began to change. The once dark walls now glowed with a soft, golden light, and the oppressive atmosphere was replaced by a gentle warmth. The island, too, seemed to be healing. As Elias and Mira made their way out of the cave, they noticed the creatures watching from a distance, no longer twisted and corrupted by the dark power. Instead, they were peaceful, their forms shimmering with light. The island had returned to its former glory, the balance between light and dark restored. Barak led them back to the shore, where their small boat awaited. The sea, once dark and stormy, now shimmered with the glow of the setting sun, the waves calm and peaceful. "You have done what many thought impossible," Barak said with a proud smile. "The island is free, and so are you." Elias nodded, looking down at Mira, his heart filled with gratitude and relief. "Thank you, Barak. We couldn't have done it without you." As the boat sailed back toward home, Elias looked out at the island in the distance, now bathed in the light of the setting sun. He had faced darkness and emerged victorious, and he had his family back. His journey was over. But the memories of the island, and the creatures that had once been its guardians, would stay with him forever. For in the end, Elias knew that true light could only be found after enduring the deepest darkness.

"له	خۆلەمیشی	تاریکیدا،	رووناکی	لهدایک	دهبیتەوه،
له	قوولایی	نائومیدیدا،	هیوا	هەرگیز	ناپریتەوه."

هەوای ناو ئەشکەوتەکه پاک بوو، و ئەو تاریکییە قورسەمی که بە هەموو شتیکەوه نووسابوو، دەستی کرد بە رهۆینهوه. بوونهوه رهکان، که ئیستا له دەستی دوورگهکه ئازاد بوون، کشانوه بۆ قوولایی ئەشکەوتەکه، چیتەر دوژمنکارانه و توندوتیژ نەبوون. ئەو قورساییه خنکینەرهی که جاریک ئیلیاس و میرای تەنبوو، هەناسەیهکی نەما و ئارامی سەرکەوتنەکهیانی جیهیشت. ئیلیاس میرای توند له باوێش گرتبوو، هەناسەیهکی ئاسوودەیی هەلکێشا کاتیک سەیری کرد. چاوهکانی، که جاریک پەر بوون له ترس، ئیستا بە روونی دەرەوشانوه. ئازاد بوو. "سەرکەوتین، بابە،" میرا بە چرپهوه گوتی، دهنگی بههیتەر بوو له جاران. "ئازاد بووین." ئیلیاس بزەیهکی کرد، دلی پر بوو له خۆشەویستی و شانازی. "بەلێ، میرا. ئازاد بووین." باراکیش دیار بوو ئاسوودە بوو. "دوورگهکه چیتەر لهژیر کۆنترۆلی تاریکیدا نییه. جادووکهی شکا. ئیوه ئەوتان کرد که کەس نەیتوانیبوو بیکات." ئەشکەوتەکه له دەوروبهریان دەستی کرد بە گۆران. دیواره تاریکهکان ئیستا بە رووناکییهکی زیڕینی نەرم دەرەوشانوه، و کەشه خنکینەرهکه جیتی خۆی داوو بە گەرمایهکی نەرم. دوورگهکهش وادیار بوو خەریکی چاک بوونهوه بوو. کاتیک ئیلیاس و میرا رینگایان گرتەبەر بۆ دەرەوهی ئەشکەوتەکه، تیبینی بوونهوه رهکانیان کرد که له دوورەوه سەیریان دەکردن، چیتەر شتواو و گەندەل نەبوون بە هیتزه تاریکهکه. له جیاتی ئەوه، ئارام بوون، شتیهکانیان بە رووناکی دەرەوشایهوه. دوورگهکه گەرابوووه بۆ شکۆی پیشووی، هاوسەنگی نیوان رووناکی و تاریکی گەرابوووه. باراک رینمایي کردن بۆ کەتارهکه، لەوی بەلەمه بچووکهکیان چاوهڕینی دەکردن. دەرپاکه، که جاریک تاریک و تۆفانی بوو، ئیستا بە تیشکی خۆری ئاوابوو دەرەوشایهوه، شەپۆلەکان ئارام و هیمن بوون. "ئیوه ئەوتان کرد که زۆریک پینان واوو مەحاله،" باراک بە بزەیهکی شانازییهوه گوتی. "دوورگهکه ئازاده، ئیوهش ئازادن." ئیلیاس سەری لەقاند، سەیری میرای کرد، دلی پر بوو له سوپاسگوزاری و ئاسوودەیی. "سوپاس، باراک. بەبێ تۆ نەماندەتوانی ئەمه بکەین." کاتیک بەلەمهکه بەرهو مالهوه دەرۆیشت، ئیلیاس له دوورەوه سەیری دوورگهکهی دەکرد، که ئیستا له تیشکی خۆری ئاوابووندا شۆرابوووه. ئەو رووبەرۆی تاریکی بوو، و سەرکەوتوو دەرچوو، خیزانەکی گەراندهوووه. گەشتهکی

Chapter 9: The Peace Restored

بەشى نۆيەم : ئاشتى گەرايەو

Through the storm and through the night,
The dawn shall come with a shining light.

"As Elias and Mira sailed back to the shores of their village, the weight of their journey seemed to lift. The sea, once a force of nature they had feared, now felt like a peaceful companion, guiding them toward home. The boat glided smoothly across the calm waters, the once-terrifying dark island receding behind them, a distant memory now fading into the horizon. Elias sat at the bow, his arm around Mira, watching the gentle ripples in the water. The island had been defeated, its dark power shattered. Mira was safe, and the creatures that once roamed the island were no longer twisted by the darkness. Everything had changed. Barak, sitting beside them, seemed content but thoughtful. His eyes, though still tired from the long journey, carried a hint of relief. "You have freed not only your daughter but the island itself. Its magic will now return to its original balance. The creatures will no longer be bound by the darkness." Elias nodded, though his thoughts were still heavy. "I never thought I'd see the day when we'd leave that island behind. It feels like a dream." Mira, her eyes wide and bright once more, leaned into her father. "Papa, when we get home, will it be the same? Will Mama be waiting for us?"

"له بهر بهیان نیو توفان و تاریکیدا،
به سووناکیه کی دره وشاوه دیت"

کاتیک ئیلیاس و میرا بهر وه کهناری گونده کهیان ده گه پانه وه، قورسای گه شته کهیان وهک سووک بوو بیت و ابوو. ده ریا، که جاریک هیژیکی سروشتی بوو لئی ده ترسان، ئیستا وهک هاورییه کی ئارام و ابوو، رینمایان ده کات بهر وه ماله وه. به له مه که به نهرمی به سر ئاوه ئارامه کانداه خزی، دوورگه تاریک و ترسناکه که له پشتیان وه دوور ده که وتوه، وهک یاده وه رییه کی دوور که له ئاسودا ون ده بوو. ئیلیاس له پیشه وهی به له مه که دانیشتبوو، دهستی له ده وری میرا ئالاند بوو، سمیری شپوله نهرمه کانی ئاوه کهی ده کرد. دوورگه که شکستی هیئابوو، هیزه تاریکه کهی تیکشکابوو. میرا له سهلامه تیدا بوو، ئه و بوونه وه رانهی که جاریک به سر دوورگه که دا ده سوورانه وه چتر به تاریکی نه گوردرا بوون. هموو شتیک گورابوو. باراک، که له تهنیشتیانه وه دانیشتبوو، دیار بوو رازییه به لام بیری ده کرده وه. چاوه کانی، هرچه نده هیشتا له گه شته دوورودرژه که ماندوو بوون، به لام همستیکی ئاسووده بیان تیدا بوو. "ئیوه نهک تهنه کچه که تان رزگار کرد، به لکو خودی دوورگه که شتان ئازاد کرد. جادووه کهی ئیستا ده گه ریته وه بو هاوسه نگی ره سمنی خوی. بوونه وه ره کان چتر به تاریکیه وه پابه ند نابن. "ئیلیاس سمیری له قاند، هرچه نده بیرکردنه وه کانی هیشتا قورس بوون. "هرگیز بیرم نه ده کرده وه رژیکی بینم که ئه و دوورگه یه به جن به یلین. وهک خه ون وایه. "میرا، که چاوه کانی دووباره گهش و رووناک بوو بوونه وه، خوی به باوکیه وه نووساند. "بابه، کاتیک ده گه ینه وه ماله وه، هموو شتیک وهک خوی لن دیته وه؟ دایکم چاوه ریمان ده کات؟"

Elias's heart clenched at the mention of Mira's mother. She had vanished so suddenly, so mysteriously, and though Elias had always hoped she would return, there was no certainty. He had faced the darkness of the island, but what of the darkness that had taken her? Would they ever know the truth? Barak's voice broke through his thoughts. "Elias, sometimes the answers we seek are not the ones we expect. But one thing is certain—the love you have for your family is the light that guided you. That light will always bring you home."

Elias looked at the old man, his eyes full of gratitude. Barak had been more than just a guide—he had been a beacon of wisdom, someone who understood the island's ancient magic and its twisted hold on souls. As they neared the shore, the familiar sights of the village came into view—green fields, the wooden houses nestled by the river, and the mountain in the distance that had once been a symbol of the unknown, now a reminder of all they had overcome. When the boat finally reached the dock, Elias helped Mira out first, her small hand gripping his tightly. Together, they walked toward the house where their journey had begun. The garden, though overgrown with vines and weeds during their absence, still held a sense of warmth. The river, flowing peacefully beside it, seemed to have returned to its natural course, its waters clear and tranquil. The air was fresh, the sun high in the sky, casting a golden glow over everything. But there was something missing. Elias glanced at the empty doorway, the house now quiet without the sound of his wife's laughter. The journey to rescue Mira had been long, and the island had taken so much from them. But it had also given them something invaluable—the strength to endure.

Elias knelt beside Mira, brushing a stray lock of hair from her face. "Mira, we've come home, but we will always keep looking for your mother. I promise you that." She nodded, her eyes shining with a mixture of hope and sadness. "I know, Papa. I believe you." As Elias looked around, he realized that the island's magic might have been destroyed, but there were still unanswered questions. The darkness that had claimed his wife remained a mystery, and though he was now reunited with Mira, his heart still longed for the answers. But as Barak had said, the love they shared would guide them through. And with that, Elias knew that even if the journey had ended here, the adventure was far from over.

دلئی ئیلیاس کرمۆله بوو کاتیک باسی دایکی میرا کرا. ئمو ژنه زور لهناکاو و به شتوهیهکی نهینس ون ببوو، هرچهنده ئیلیاس همیشه هیوادار بوو که بگهڕیتمهوه، بهلام هیچ دلنیایهک نهبوو. ئمو رووبهرووی تاریکی دوورگهکه ببوووه، بهلام ئهی ئمو تاریکییهی که ژنهکی بردبوو؟ ئایا هرگیز راستیهکه دهزانن؟ دهنگی باراک بیرکردنهوهکانی پچراند. "ئیلیاس، هندیك جار ئمو وهلامانهی بهدوایاندا دهگهڕیتن ئهوانه نین که چاوهڕتیان دهکهن. بهلام یهک شت دلنیایه - ئمو خوښهویستییهی که تو بو خیزانهکمت ههته ئمو رووناکییهیه که رینمایس کردیت. ئمو رووناکییه همیشه دهگهڕینیتمهوه مالهوه. "ئیلیاس سهیری پیاوه بهتعمهکهی کرد، چاوهکانی پر بوون له سوپاسگوزاری. باراک زیاتر له تنها رینیشاندهریک بوو - ئمو رووناکییهکی دانایی بوو، کهسیک که له جادووی کۆنی دوورگهکه و دهستی پتچهلپتچی بهسهر گیانهکاندا تیدهگهیشت. کاتیک نزیک کهنار بوونهوه، دیمهنه ئاشناکانی گوندهکه دهکهوتن - کێلگه سهوزهکان، خانووه دارینهکان که له تهنیشت رووبارهکهوه نیشتمجی بوون، و چیاکه له دوورهوه که جاریک هیمای نهاسراو بوو، ئیستا بیرهینرهوهی ههموو ئمو شتانه بوو که بهسهریاندا زال ببوون. کاتیک بهلهمهکه گهیشته کهنارهکه، ئیلیاس یارمهتی میرای دا که یهکم کهس بپته خوارهوه، دهسته بچووهکهکی به توندی دهستی ئهوی گرتبوو. پتکهوه بهرمو ئمو خانووه رویشتن که گهشتهکه یان لپوه دهستی پتکردبوو. باخچهکه، هرچهنده له ماوهی نهبوونیاندا به لق و گژوگیا داپوشراوو، بهلام هیشتا ههستیکی گهرمی تیدا بوو. رووبارهکه، که به ئارامی له تهنیشتیهوه دهرویشت، وا دیار بوو گهراوووه سهه رپهوه سهروشتیهکهی، ئاوهکهی روون و ئارام بوو. ههواکه پاک بوو، خۆر له ئاسمان بهرز بووهوه، تیشکتیکی زیرینی بهسهر ههموو شتیکدا دهدا. بهلام شتیک کهم بوو. ئیلیاس سهیری چوارچپوهی بهتالی دهراکهی کرد، مالهکه ئیستا بیدهنگ بوو بهبن دهنگی پتکهنینهی ژنهکی. گهشتهکه بو رزگارکردنی میرا دریز بوو، دوورگهکه زور شتی لن سهندبوون. بهلام شتیک بهرخیشی پن بهخشیبوون - هیزی بهرگهگرتن. ئیلیاس له تهنیشت میرا چۆکی دادا، تاله قزیککی له رووی لادا. "میرا، ئیمه گهراینهوه مالهوه، بهلام همیشه بهدوای دایکتدا دهگهڕین. ئهوهت پن بهلین دهدهم. "ئویش سهه لهقاند، چاوهکانی به تیکهلهیهک له هیوا و خهباری دهدهوشانهوه. "دهزانم، باه. باوهپت پن دهکهم. "کاتیک ئیلیاس سهیری دهووبههه کرد، تیگهیشت که لهوانهیه جادووی دوورگهکه لهناوچووینت، بهلام هیشتا پرساری بن وهلام ههبوون. ئمو تاریکییهی ژنهکی بردبوو هیشتا نهینس بوو، هرچهنده ئیستا لهگهڵ میرا یهکیان گرتبووهوه، بهلام دلئی هیشتا تامهزرۆی وهلامهکان بوو. بهلام وهک باراک وتبووی، ئمو خوښهویستییهی ههیانوو رینمایان دهکات. لهگهڵ ئهوهشدا، ئیلیاس دهیزانی که ئهگههچی گهشتهکه لپههه دا کۆتایی هاتبوو

Chapter 10: The Final Secret

بەشى دەيمە : نەينى كۆتايى

"In the end, all journeys return to where they begin,
For in the heart of the world, the light within shines again."

Weeks passed since their return to the village. The garden flourished once more, and the house felt warmer with Mira's laughter filling its rooms. Elias, though still haunted by the unanswered questions of his wife's disappearance, found solace in the presence of his daughter. Their bond, now stronger than ever, was a reminder that love could overcome any darkness. But then, one evening, as Elias sat by the fire with Mira, there was a knock at the door. It was Barak. "I have something for you," the old man said, his voice grave but kind. "It's time to discover the last part of your journey." Elias, curious but wary, followed Barak outside to the garden, where the air had grown thick with the scent of blooming flowers. Barak handed him a small, intricately carved box, its surface covered with runes and symbols that Elias recognized from the island. "This is the key to your wife's disappearance," Barak said. "The island's magic was not fully broken. There is a deeper power, one that connects all the worlds. Your wife was taken not just by the darkness of the island, but by the forces that control it."

"له كۆتاييدا، هممو گهشتهكان دهگهريتهوه بۆ ئهو شوپنهى كه ليوهى دهستيان پيكردوه، چونكه له ناخى جيهاندا، رووناكى ناوهه ديسان دهرهوشيتتهوه."

چهند ههفتهيهك بهسهر گهراوهيان بۆ گوندهكه تپهري. باخچهكه دووباره گهشايهوه و مالهكه به پيکهنينى ميرا گهرمتر بوو. ئيلياس، ههرچهنده هيشتا به پرسياره بن وهلامهكانى ديارنهمانى هاوسهرهكهى دهيشلهژاندى، بهلام له ئامادهبوونى كچهكهيدا دلنهوايى دهوژييهوه. پهيوهنديان، ئيستا بههيزتر له ههر كاتيک، بيرخهروهى ئهوه بوو كه خوشهويستى دهتوانيت بهسهر ههر تاريكويهكا زال بيت. بهلام پاشان، ئيوارهيهك، كاتيک ئيلياس لهگهل ميرا له تهنيشت ئاگرهكه دانيشتوو، كهسيك له دهرگاي دا. باراك بوو. "شتيكم بۆت هميه،" پياوه بهتمهنهكه وتى، دهنگى جددى بهلام ميههربان بوو. "كاتى ئهوه هاتوه دوا بهشى گهشتهكهت بدوژيتهوه." ئيلياس، به سهرسورمان بهلام به ورياييهوه، شوپن باراك كهوت بۆ دهرهوهى باخچهكه، كه ههواكهى پر ببوو له بۆنى گوله پشكوتوهكان. باراك سندوقيكى بچووكى نهخشينراوى دايه، كه رووهكهى داپوشرابوو به هيما و نيشانهكانى دوورگهكه كه ئيلياس دهيناسينهوه. "ئمه كليلى ديارنهمانى هاوسهرهكهته،" باراك وتى. "جادووى دوورگهكه به تمواوى نهشكا. هيزيكي قوولتر هميه كه هممو جيهانهكان پيکهوه دهبهستيتهوه. ژنهكهت نهك تهنها لهلايهن تاريكى دوورگهكهوه، بهلكو لهلايهن ئهو هيزانهوه برا كه كوئترۆلى دهكمن."

Elias's heart raced as he opened the box. Inside, nestled on a bed of velvet, was a small, glowing stone. The same glow that had emanated from the crystal on the island. This was the key—the last piece of the puzzle. "The stone can reveal the truth," Barak continued. "It can show you the hidden path to your wife. But be warned, Elias—what you see may not be what you expect. The journey to find her is not over. It is only just beginning." Elias looked down at the stone, his heart filled with a mix of hope and fear. This was the final mystery—the key to finding his wife. But was he ready to face what lay ahead? With Mira by his side, and Barak's wisdom guiding him, Elias knew that no matter the cost, he would follow this path. The adventure had not ended on the island; it had only just begun. He turned to Mira, his eyes filled with determination. "We will find her, Mira. Together." And with that, Elias took the stone in his hand, ready to face the final secret that awaited them, no matter where it would lead.

دلی ئیلیاس به خیرایی لئی دها کاتیک سندوقه کمی کردهه. له ناوهه، لهسر به ستریکی مهخمهالی، بهردیکی بچووکی درهوشاوه ههبوو. ههمان درهوشانهوهی که له کریستاله کمی سمر دورگه که دهردهچوو. ئه مه کلله که بوو - دوا پارچهی مهتهله که. "بهرده که ده توانیت راستیه که ئاشکرا بکات،" باراک بهردهوام بوو. "ده توانیت ریگا ساراوه کهت بو ژنه کهت پیشان بدات. بهلام ئاگادار به، ئیلیاس - ئهوهی ده بینیت له وانیه ئهوه نه بیت که چاوه روانی ده کهت. گهشتی دوزینهوهی ئهوه کو تایی نه هاتوو. تنهها تازه دهستی پیکردوو. "ئیلیاس سمیری بهرده کمی کرد، دلی پر بوو له تیکه لهیه که له هیوا و ترس. ئه مه دوا نهین بوو - کللی دوزینهوهی ژنه کمی. بهلام ئایا ئاماده بوو بو رو به رو بوونوهی ئهوهی له پیشیدا بوو؟ به بوونی میرا له ته نیشتهوه و رینمایی دانایی باراک، ئیلیاس دهیزانی که هر چو نیک بیت، ئه م ریگایه ده گریته بهر. ئه م ئهزمونه له دورگه که کو تایی نه هاتوو؛ تنهها تازه دهستی پیکردوو. رووی کرده میرا، چاوه کانی پر بوون له بریاردان. "ئیه دهیدوزینهوه، میرا. پیکهوه. "به م شیوهیه، ئیلیاس بهرده کمی گرته دهستی، ئاماده بوو بو رو به رو بوونوهی دوا نهین که چاوه ریی ده کردن، هر کو یه که بیانبات.

كۆتايى ❤️

بههيواي ئهوهي چيژتان لهچيروكهكه ديبيت، كۆتايى چيروكهكه لهويه بهدلى بهشيكتان نهبيت و چاوهروانهكراو بوبيت
بهلام گرنگ ئهويه خوشهويستى هاوسهرهكهى بو ئيلياس رينيشاندهرى دهبيت تا ئهويش رزگاربات پيموايه لهخهياالى
خومدا ئهوهم بهرجهستهكردوه .❤️

خيزانيكى بهختهوهر و خوشهويستى هيژى نيوانيانه 🙌🙌

له پوره كاني دواتر 10 پارچه شيعر ديڼ كه هر
دانه يه كيان تايبه ته به به شيكي چيروكه كه و بو ئه وه
وتراوه، هر پارچه يه كي شيعره كانش به شيوه ي
گوراني و فايلى MP3 به رده سته

ئه توانن له چه نالي تيليگرام به ده ستيان بينن

t.me/binarx03

"Beneath the Waves"

Beneath the waves, the secrets lie,
Where whispers echo, a siren's sigh.
The sea's embrace, both kind and cruel,
A mystery shrouded, an ancient jewel.
Oh, sailor bold, heed its song,
The currents pull; the night is long.
With every tide, the truth is near,
But in its depths, beware the fear.

له ژیر شه پۆلان

له ژیر شه پۆلان، نهیښی راکشاهه
چرپه ی پهری ده ریا، دهنگی داوه ته وه

باوه شی زه ریا، دلنهرم و بی به زه
رازیک کی کونه، وهک گه وه هر ده له زه

ئهی ده ریا وانی ئازا، گوئ بو سروودی رادی ره
ته وژمی ئاو راده کیشی، شه وگار دریز و تی ره

له گه ل هر جه زریک، راستی نزیک ده بی ته وه
به لام له قوولاییدا، ترس سر هه لده داته وه

The Island's Call"

Upon the shore, the island cries,
Its song ascends to moonlit skies.
The trees they sway, their whispers blend,
A journey starts, though none can end.
Oh, brave of heart, your fate you chase,
Through winding paths, in shadowed space.
A love to seek, a truth to find,
The island's call grips heart and mind.

"بانگی دوورگه"

له که ناردا، دوورگه ده نالیئینئ
گۆرانی به ره و ئاسمانی مانگه شه و هه لده ستئ
داره کان ده له رنه وه، چرپه یان تیکه ل ده بی
گه شتیک ده ست پیده کات، به لام کو تایی نایه
ئهی دل نازا، چاره نووست راو ده نیی
به ریگی پیچا و پیچدا، له شوینی تاریک
خۆ شه ویستییه ک بو گهران، راستییه ک بو دۆزینه وه
بانگی دوورگه دل و میشک ده گریته خوی

"Moonlit Voyage"

A ship that sails by moon's soft glow,
To lands unknown where legends grow.
The stars above, a guiding hand,
Lead wayward hearts to distant lands.
Oh, voyage long, through tempest's might,
To seize the dawn, survive the night.
Through crashing waves, a story spins,
The sea decides who loses, wins

"گه شتی مانگه شهو"

که شتیبهک به تیشکی نهرمی مانگ دهروات
بو ولاتی نه ناسراو که نه فسانه تییدا دهرویت
نه ستییره کان له سهرهوه، ده ستیکی رینیشاندهر
دلّه سهرگهردانه کان بو خاکی دوور ده بن
ئای گه شتی دریژ، به هیژی توّفان
بو گرتنی به ره به یان، مانه وه له شهودا
به شه پۆلی به هیژ، چیرۆکیک ده سوورپیته وه
ده ریا بریار ده دات کی ده دوپیت، کی ده باته وه

"Lost and Torn"

The sailor dreams of shores once near,
Now lost to time, replaced by fear.
A family's love, a bond so tight,
Now tested hard by endless night.
Oh, winds of fate, where will they go?
Through darkened depths, and undertow.
To reunite, a trial unfolds,
In mysteries vast, a love holds.

"ون و دراو"

دەریاوان خەون بە کەناریک دەبینیت جاران نزیک بوو
ئێستا بە کات ون بوو، ترس جیی گرتۆتەو
خۆشەویستی خیزانیک، پەيوەندییەکی توند
ئێستا بە شەوی بی کۆتایی تاقی دەکریتەو
ئای بای چارەنووس، بو کویان دەبات؟
بە قوولایی تاریک و ژیر ئاودا
بو پەگرتنەو، تاقیکردنەو پەیک دەکریتەو
لە نەینی فراواندا، خۆشەویستیەکی خۆی دەگریت

"The Sea's Lament"

The ocean weeps, its sorrow bare,
Its voice resounds through misty air.
A melody of loss and pain,
Echoes soft like gentle rain.
Oh, traveler lone, the waves implore,
Their secrets keep on every shore.
To venture far, you must believe,
The sea gives more than it deceives.

"شینی دهریا"

دهریا دهگری، خه مه که ی نا شکرایه،
دهنگی له هه وای ته ماویدا دهرینگیته وه.
میلو دبییهک له دوپان و نازار،
وهک بارانی نهرم به نهرمی دهنگ ده داته وه.
ئه ی ریواری تنیا، شه پوله کان ده پارینه وه،
نهینیه کانیا ن له هر که ناریک ده پارین.
بو ئه وهی دوور برۆیت، ده بیته باوهر بکهیت،
دهریا زیاتر ده به خشیته له وهی فریو ده دات.

"Shadows Sleep"

Where shadows sleep and silence grows,
The hidden truths the island knows.
Through darkened caves, where echoes tread,
A chilling tale of what lies dead.
Oh, wanderer lost, your heart be strong,
The island tests, it won't be long.
A light shall pierce the looming gloom,
A love reborn to break the doom.

"خهوی سیبهرهکان"

لهوئ که سیبهرهکان دهخهون و بیدهنگی گهشه دهکات،
راستییه شاراههکان که دوورگه دهیانزانیئت.
له ناو ئەشکهوته تاریکهکان، که دهنگدانهوهکان دهپوون،
چیرۆکی سارد لهوهی که مردووه.
ئهی ریواری ون بوو، دلت بههیز بیئت،
دوورگه تاقیت دهکاتهوه، درێژ ناخایه نیئت.
رووناکییهک تاریکی داهاتوو دهپریت،
خۆشهویستییهک له نوئ دهبیتهوه بو شکاندنێ چاره نووسی خراب.

"The Siren's Song"

Melodic whispers on the breeze,
A haunting call from distant seas.
Enchanting notes that lure and bind,
Leaving reason far behind.
Oh, sailor brave, resist the spell,
For in those depths dark secrets dwell.
Yet should you heed the siren's cry,
You'll find truths where shadows lie.

"گۆرانی پەری دەریایی"

چرپەى مېلۆدى لەسەر شنهبا،
بانگىكى سەرسۆرھيئەر لە دەریای دوورەوہ.
نۆتەى سىحراوى كە رادەكېشىت و دەبەستىت،
عەقل لە دواوہ بەجى دەھيلىت.
ئەى دەریاوانى ئازا، بەرەنگارى جادوو بېوہ،
چونكە لەو قوولاييانەدا نھيئى تارىك نىشتەجىيە.
بەلام ئەگەر گوى بۆ ھاوارى پەرى دەریایی بگريت،
راستىيەكان لەوى دەدۆزىتەوہ كە سىبەرەكان درۆ دەكەن.

"Storm's Embrace"

Thunder roars, the tempest nears,
A dance of lightning, primal fears.
The island trembles, skies grow dark,
As ancient powers leave their mark.
Oh, seeker true, stand firm and brave,
For in this storm, your path you'll pave.
Through wind and rain, your strength will grow,
To face the truths you seek to know.

"باوھشى تۆفان"

ھەورە تریشقە دەگورپینیت، زریان نریک دەبیتەو،
سەمای بروسکە، ترسی سەرەتایی.
دوورگە دەلەرزیت، ئاسمان تاریک دەبیت،
کاتیک ھیزە کۆنەکان شوپنەواری خویان بەجی دەھیلن.
ئەى گەرۆکی راستەقینە، پتەو و ئازا بوەستە،
چونکہ لەم تۆفانەدا، رپگای خۆت دەکەیتەو.
لە ناو با و باران، ھیزت گەشە دەکات،
بۆ رووبەر و بوونەوہی ئەو راستیانەى کە دەتەویت بیانزانیت.

Echoes of the Deep"

The ocean hums, its secrets near,
A voice that whispers, none can hear.
The past it holds, the future hides,
Within the pull of shifting tides.
Oh, sailor bold, your path is clear,
Through echoing waves, through darkest fear.
A truth awaits, its light will shine,
When heart and sea at last align

"دەنگدانەوہکانی قولایی"

دەریا دەخوڕینی، نەینییەکانی نزیکن،
دەنگیک دەچرپینی، کەس نایببستی.
پاڤردوو دەشاریتەوہ، داہاتوو دەپۆشی،
لە ناو پاکیشانی شەپۆلە گۆراوہکان.

ئەو دەریاوانی ئازا، رینگات پوونە،
لە نیو شەپۆلە دەنگدەرەوہکان، لە نیو تاریکترین ترس.
پاستییەک چاوہرپیہ، رووناکییەکەو دەدرەوشیتەوہ،
کاتییک دل و دەریا لە کوۆتاییدا یەک دەگرن.

"Silver Moon"

Beneath the glow of silver light,
The ocean stirs, a guiding might.
A love untamed, a story vast,
Of bonds that hold and shadows cast.
Oh, sailor torn, the night will fade,
The morning brings the plans you've laid.
The silver moon, a watchful eye,
As love and hope ascend the sky.

"مانگی زیوین"

له ژیر تریفه‌ی رووناکی زیوین،
دهریا ده‌جوولئ، هیژیکه‌ی رینیشانده‌ر.
خۆشه‌ویستییه‌کی بی‌سنوور، چیرۆکی‌کی به‌رفراوان،
له‌په‌یوه‌ندی به‌هیژ و سیه‌ری ره‌ش.
ئه‌ی ده‌ریاوانی دل‌بریندار، شه‌و ده‌ره‌و‌پته‌وه،
به‌یانی پلانه‌کانت دینیتته‌دی.
مانگی زیوین، چاوئیکه‌ی چاودیر،
کاتی‌ک خۆشه‌ویستی و هیوا به‌ره‌و ئاسمان به‌رز ده‌بنه‌وه.

میرا

لہیلا

ئيلياس

باراک

